

opusdei.org

Meditacije: utorak četvrtog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom Korizme.

4.03.2025.

- Isus nas želi izliječiti
 - Dobri poticaji i strpljivost u našoj borbi
 - Razumijevanje za druge
-

KAKO se samo naša nada jača kada u Evandeljima vidimo Isusovu brigu za one koji ga trebaju! Danas promatramo kako ozdravlja uzetoga čovjeka za kojeg se nitko nije brinuo, koji je već dugo vremena patio kraj kupališta Bethezde. Arheološka istraživanja potvrdila su da je to kupalište doista imalo pet trijemova, baš kako ga opisuje sveti Ivan: „U njima je ležlo mnoštvo bolesnika – slijepih, hromih, uzetih.“ (Iv 5,3). Vjerovalo se da anđeo Gospodnji s vremena na vrijeme uzburka vodu, i prvi koji bi ušao u bazen bio bi izliječen.

Isus se približava mnoštvu bolesnika, i njegov pogled počiva na ovom uzetome čovjeku, koji je vjerojatno bio najnemoćniji i najzapušteniji među njima. Samoinicijativno mu nudi ozdravljenje: „Želiš li ozdraviti?“ Odgovori mu bolesnik: „Gospodine nikoga nemam tko bi me uronio u kupalište kad se voda

uzbiba.“ Isus mu reče: „Ustani, uzmi svoju postelju i hodi!“ Čovjek odmah ozdravi, uzme svoju postelju i prohoda (Iv 5,6-9).

Sveti Josemaría Escriva piše:

„Upozorio si me na prizore iz Isusova života koji te posebno diraju: kad se susreće sa živim ljudima...kad donosi mir i zdravlje mnogima kojima su duša i tijelo rastrgani od bola...

Oduševio si se – nastavio si – vidjevši Ga da liječi gubu, vraća vid, ozdravlja uzetoga u kupalištu, ozdravlja onog jadnika zaboravljenoga od svijetu.

Promatrao si ga tada tako duboko ljudskog, tako tebi nadohvat! Pa dobro...Isus nastavlja biti isti i danas.“[1] Krist nam danas dolazi još bliže nego tada, preko sakramenata. I baš kao što je to učinio s uzetim čovjekom u Evandjelju, neprestano nam nudi ozdravljenje.

OVAJ uzeti čovjek bio je bolestan čak trideset i osam godina. Njegov je život bio dugo iščekivanje, sve dok Isus nije prošao pokraj njega. Od njega možemo naučiti strpljivost, jer tijekom svih tih godina nije odustao, već je ustrajao u nadi da će biti oslobođen svoje bolesti.[2] I mi smo pozvani na strpljivu i postojanu borbu u svom unutarnjem životu. Potrebna nam je optimistična postojanost u našem kršćanskom naporu i u stjecanju kreposti. Možda nam se u nekim aspektima duhovnog rasta čini da ne napredujemo, a drugi će aspekti zahtijevati dugotrajnu borbu, možda čak i cijeli život. Tako je bilo i s ovim uzetim čovjekom: doživio je starost sa svojom bolešću, ali je na kraju susreo Isusa.

Ponekad pretjerana nestrpljivost, unutarnja napetost ili stalno procjenjivanje vlastitog napretka mogu ukazivati na perfekcionizam. No takav stav nije u skladu s

pouzdanom, poniznom borbom koju
Gospodin od nas traži. Sveti
Josemaría je govorio: „Ponekad je
Gospodinu dovoljno to što imamo
dobre želje. A ponekad mu je
dovoljno čak i to što želimo imati
dobre želje, ako radosno prihvaćamo
poniznost spoznaje da smo maleni.
To je ono što će nas dovesti do neba.
Jer ako osoba stalno osjeća da
napreduje i da ide jako dobro...
kakva opasnost od oholosti! Ima
puno predivnih ljudi koji sami sebe
smatraju bezvrijednima i
nesposobnima da učine ono što znaju
da Bog od njih želi. I upravo su oni
izvanredni ljudi. Ne opterećuj se
previše pitanjem napreduješ li ili ne.
Važno je željeti biti bolji, željeti ljubiti
i biti iskren, otvoriti srce. Tako će ti
Bog dati svoja svjetla.“[3]

STRPLJIVOST prema samima sebi, koja proizlazi iz povjerenja u Boga, također će nas potaknuti „da budemo puni razumijevanja prema našim bližnjima, jer shvaćamo da duše, kao dobro vino, s vremenom postaju bolje.”[4] Ponekad nam može biti teško imati to strpljivo razumijevanje za one koji su nam najbliži, jer se lako usredotočujemo na njihove mane, umjesto da prepoznamo njihove vrline. A u drugim slučajevima, može nam biti teško oprostiti, prihvatiti i istinski ljubiti one koji nam izgledaju udaljeni od Boga, ili one koji, zbog svojeg odgoja, imaju drugačiji pogled na svijet.

U Evandjelju vidimo da, nakon što ga je Isus izliječio, ovaj uzeti čovjek uzima svoju postelju i odlazi kući. No tada susreće neke Židove, vjerojatno ljude iz vlasti, koji ga kore jer nosi postelju na subotu. Sablažnjeni su što ga je Isus ozdravio na taj sveti dan. „To je priča koja se ponavlja i danas.

Često se dogodi da neki čovjek ili žena, koji osjećaju bol i tugu u duši jer su u životu napravili mnoge pogreške, osjete u nekom trenutku da se ‘vode uzburkavaju’ – to znači da ih Duh Sveti pokreće – ili čuju neku riječ i pomisle: ‘Htio bih ići.’ Skupi hrabrost i krene! Ali koliko često u kršćanskim zajednicama nađu zatvorena vrata... Crkva mora uvijek imati otvorena vrata! To je Isusova kuća, a naš Gospodin je gostoljubiv. On ne samo da prihvaća ljude, već ih ide tražiti, baš kao što je tražio uzetoga. A ako su ranjeni, što Isus čini? Prekorava li ih zbog rana? Ne: traži ih i stavlja ih na svoja ramena.“[5]

Sveti Josemaría ohrabrivao je svoju djecu da žive „otvorenog srca i raširenih ruku, kako bismo primili sve ljude.“ Jer, kako je govorio, „naša misija nije suditi, nego bratski postupati prema svima.“[6] Možemo zamoliti Mariju, Majku milosrđa, da

nam pomogne širiti Božju ljubav, razumijevanje i milosrđe prema onima koji su nam povjereni^[1] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 233.

[1] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 233.

[2] Sv. Ivan Zlatousti, *Homilije o Evanđelju sv. Ivana*, 36.

[3] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog okupljanja, 19. ožujka 1972.

[4] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 78.

[5] Papa Franjo, Homilija, 17. ožujka 2015.

[6] Sveti Josemaría, *Pisma 4*, br. 25.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-utorak-cetvrtog-
korizmenog-tjedna/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-utorak-cetvrtog-korizmenog-tjedna/) (26.03.2025.)